

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Arbejders Forsørgelsestrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2389 ff.)

Sagenfattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Bramsen): Under andre Omstændigheder kunde det maasse være naturligt, om Forslagsstillerne til det foreliggende Forslag afventede Udtalelser fra det ærede Ting's øvrige Medlemmer, inden nogen af os tog Ordet her; men der er indtruffet den Særegenhed, at ved Forelæggelsen af det Forslag, hvis 1ste Behandling vi nylig have afsluttet, ved denne Forelæggelse for ca. 14 Dage siden rettede det ærede Medlem, som fremsatte Forslaget, en i temmelig stærkt Udtryk affattet Kritik over det Lovforslag, som altsaa først nu foreligger til Forhandling. Jeg vil sige, at om det Lovforslag, som vi nu have forladt, og som andre ærede Medlemmer og den højtærede Minister have udtalt sig om, har jeg ikke deltaget i Forhandlingen; fordi jeg fandt det mest passende at undlade det. Eftersom, selv om jeg var mig bevidst at udtale mig fuldstændig objektivt og bestræbe mig i højeste Grad for at se ganske upartist paa hint Forslag, saa vilde dog en Kritik fra min Side paa Grund af det skal jeg sige intime Forhold, hvori jeg staar til det Forslag, som nu skal til Behandling, kunne fremkalde en Tvivl om, hvorvidt det virkelig havde været mig muligt at forholde mig saa upartist og objektivt, som jeg ganske sikkert vilde have bestræbt mig for. Men under disse Omstændigheder, hvor altsaa det ærede Medlem for Horsens (Wulff) allerede for 14 Dage siden har kritiseret det Forslag, som først nu ligger til Behandling, mener jeg, det er rigtigt for mig som Ordfører for Forslagsstillerne at opfatte denne Forhandling i Dag som en Slags 2den Behandling, ved hvilken vi fra det ærede Medlem for Horsens have hans Kritik, som det altsaa rimeligt maa tilfalde mig straks at svare paa. Jeg vil saa meget hellere gøre det, som jeg samtidig hermed vil saa Lejlighed til at behøje visse almindelige Sider af vort Forslag og vigtige Forhold, der angaa den foreliggende betydningsfulde Sag i dens Almindelighed. Forinden jeg imidlertid gaar over til de Udtalelser, det ærede Medlem den Gang fremsatte, vil jeg i Anledning af det, som han

nylig fremsatte, dog først gøre et Par Bemærkninger. Han gjorde nemlig gældende, at han i sin Statistikk støttede sig til bestemte Udtalelser fra mig under Forhandlingerne her i Fjor. Jeg vil dertil svare, at under Forhandlingerne i Fjor spillede Arbejdskommissionens Betænkning af 1887 en betydelig Rolle. I denne Kommission's Betænkning ere Invaliditetstilfældene i det hele formodede at burde sættes til et lige saa stort Antal som Dødsfaldene. Jeg har netop i Fjor i den Henseende udtalt en afvigende Mening. Idet jeg henviste til Kommissionens betænkningen, udtalte jeg: „Da man nu antager, at de sværere Invaliditetstilfælde ere mindst lige saa talrige som Dødsfaldene, har jeg ogsaa lagt 200 Invaliditetstilfælde til Grund. Men de ere erfaringsmæssigt meget dyrere. Jeg tror desuden, at der vil blive mange flere Invaliditetstilfælde paa Landet end 200. Naar man tænker sig alle de Forløstelser og Brokfaber, der komme frem, alle de Ulykkestilfælde, som man hidtil ingen Ting horer om — en Mand faar en Skade paa et Ben, mister en Finger eller forbrider Skulderen, saa det har varige Følger — og de tilfaldekomne ville jo allesammen melde sig, fordrø Pension efter denne Lov — selvfølgelig — det maa vi være forberedte paa.“ Altsaa jeg udtalte mig allerede i den Retning i Salen i Fjor, at der vilde blive flere Invaliditetstilfælde end dem, Arbejdskommissionen havde formodet, at der vilde blive; men jeg har ganske vist støttet mig paa Kommissionens Udtalelser og til en vis Grad lagt dens Tal til Grund. Men naar det ærede Medlem, da han forelagde sit Lovforslag, udtalte, at det om nærværende Lov nedsatte Udvalg havde arbejdet paa dette Kommissionens Grundlag, forholder det sig ikke rigtigt. Vi have nemlig i Udvalget forskaffet os et meget betydeligt statistisk Materiale fra den tyske Regering, og netop i Henhold til dette bekræftede det sig, i hvilket Omfang man der har gjort Erfaringer, som afvige fra de Forordninger, som Arbejdskommissionen var henvist til at opstille med Hensyn til den vedvarende Arbejdsudygtighed som Følge af Ulykkestilfælde. Og jeg nævner dette, fordi man samtidig i Tyskland har gjort den samme Erfaring, som det ærede Medlem for Horsens fremsatte for Sveriges Bedkommende, nemlig, at Dødsfaldene som Følge af Ulykkestilfælde netop ikke stige. De synes endog altsaa at tage lidt af samtidig med, at Antallet af de sværere Ulykkestilfælde, der altsaa medføre Arbejdsudygtighed i større eller mindre Grad for hele Livet, vokser. Vi have trykt det statistiske Materiale, som vi have benyttet